

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **P. L.**, bytom Ž., t.č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby, Gučmanova 19/670, Leopoldov, právne zastúpený *Mgr. Ing. Dušanom Grmanom*, advokátom so sídlom v Trnave, Trojičné námestie 11 proti žalovanému: **Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby**, Gučmanova 19/670, Leopoldov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 138953/2-5-2007 zo dňa 24.8.2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/103/2007 - 156 zo dňa 12. mája 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/103/2007 - 156 zo dňa 12. mája 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia Vedúceho oddelenia výkonu trestu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov zo dňa 24.8.2007, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené rozhodnutie Pedagóga OVT Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Leopoldov č. 138953/2-3-2007 zo dňa 24.7.2007, ktorým mu bol uložený disciplinárny trest zákaz sledovať televíziu okrem hlavných spravodajských a vybraných vzdelávacích programov na dobu dva mesiace za disciplinárne previnenie podľa § 52 ods. 2 zák. č. 475/2005 Z. z., keď porušil § 39 písm. a), b) zák. č. 475/2005 Z. z. a § 3 ods. 1 Pokynu riaditeľa ústavu č. 8/2004. Krajský súd takto rozhodol, keď sa stotožnil so žalovaným, že disciplinárne previnenie žalobcu bolo nepochybne preukázané v súlade so zákonom a pri ukladaní trestu nedošlo k porušeniu zákona. Taktiež podľa krajského súdu nebolo možné prihliadnuť na námietku žalobcu o porušení zásady in dubio pro reo, pretože vzhľadom na tvrdenia dozorcov ako jediného a dostatočného dôkazu disciplinárneho previnenia treba uviesť, že spôsob akým zistil správny orgán disciplinárne previnenie žalobcu je štandardný, porušenie zákona bolo zistené v rámci dozoru nad odsúdenými vo výkone trestu odňatia slobody. Počas prehliadky cieľ bolo zistené a riadnym zákonným spôsobom zadokumentované porušenie zákona žalobcom. Tento dôkaz nebol relevantným spôsobom spochybnený, až v podanom odvolaní žalobca odmietol pravdivosť tvrdení, ktorými bolo preukázané porušenie práva tým, že žalobca odmieta tvrdenia a výroky oboch dozorcov, nakoľko nie sú pravdivé, na oboch dozorcov sa už viackrát sťažoval a podával na nich trestné oznámenia.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd SR rozsudok krajského súdu ako nezákonný zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Poukázal na to, že z vykonaného dokazovania nevyplýva skutočnosť, že by bol žalobca poučený o možnostiach navrhovať v konaní dôkazy. V spisovom materiáli sa nachádza iba zápisnica zo dňa 24.7.2007 o ústnom pojednávaní, ktorá obsahuje časť „poučenie odsúdeného“ a poukázal na jej znenie a že žiadne iné poučenie žalobcu o jeho právach a povinnostiach ako účastníka konania sa v zápisnici o ústnom pojednávaní nenachádza. Potom žalobca ako vyplýva z uvedenej zápisnice nebol ako

účastník konania poučený o jeho právach a povinnostiach a preto nemal vedomosť o svojom práve navrhovať dôkazy v konaní a krajský súd preto dospel k nesprávnemu názoru, že žalobca bol riadne poučený. Predmetná zápisnica zo dňa 24.7.2007 navyše obsahuje aj poučenie svedka týkajúce sa ust. § 35 ods. 1, 2, 3 správneho poriadku a ust. § 31 ods. 3 správneho poriadku. V správnom konaní podľa žalobcu došlo k porušeniu § 33 ods. 2 Správneho poriadku a krajský súd sa tiež nezaoberal jeho námietkou, ktorá sa týkala vylúčenia pracovníka správneho orgánu v zmysle § 9 Správneho poriadku a keďže žalobca nebol poučený o svojich právach, tak nemal ani vedomosť o práve podať námietku zaujatosti v zmysle § 9 Správneho poriadku a krajský súd sa v dôvodoch svojho rozsudku touto skutočnosťou nezaoberal. Podľa žalobcu príslušníci zboru vykonávajúci kontrolu cely žalobcu dňa 9.6.2007 mali preukázateľný osobný záujem na potrestaní žalobcu z dôvodu, že tento sa niekoľkokrát na nich sťažoval a predtým na nich podal i trestné oznámenia, v ktorých poukazoval na šikovanie, týranie a ponižovanie jeho osoby. Žalobca taktiež namietal i procesné pochybenie súdu prvého stupňa, ktorý mu neumožnil zúčastniť sa pojednávania na krajskom súde a vyjadriť sa k žalobe.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Poukázal na to, že žalobca sa predmetného konania dopustil opakovane, nakoľko aj dňa 25.5.2007, 27.5.2007 a 31.5.2007 bolo pri kontrole zistené, že žalobca je na cele neustrojený (záznamy v osobnej karte) a za toto konanie nebol disciplinárne riešený, ale iba upozornený pedagógom na dodržiavanie ustrojenosti a ústavného poriadku s dôrazom, že v prípade opakovania takéhoto konania bude disciplinárne riešený. Práve dňa 9.6.2007 sa žalobca dopustil opakovaného konania. Tvrdenia žalobcu o nemožnosti vyjadriť sa k veci nie sú pravdivé, pretože žalobca vlastnoručne podpísal záznam o vykonaní pohovoru zo dňa 26.6.2007 a správny orgán zaznamenal jeho vyjadrenie k veci v zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 24.7.2007, ktorú odmietol podpísať a zároveň dňa 24.7.2007 prevzal rozhodnutie o disciplinárnom treste, čo potvrdil svojím podpisom. Taktiež rozhodnutie o odvolaní prevzal, čo potvrdil svojím podpisom. Spísaný úradný záznam o tom, že žalobca je neustrojený a správa sa drzo je dôkazom o disciplinárnom previnení žalobcu a takýto dôkaz bol získaný v súlade so zákonom o výkone trestu odňatia slobody. Námietka žalobcu o nemožnosti podmieneného prepustenia v prípade disciplinárneho potrestania je zavádzajúca, pretože disciplinárne potrestanie nie je automaticky prekážkou na rozhodovanie o podmienenom

prepustení a poukázal na to, že žalobca v tom čase vykonával trest odňatia slobody uložený Krajským súdom v Nitre č. k. 1T 2/06 zo dňa 10.10.2005 v trvaní 9 rokov, za trestný čin podľa § 234 ods. 2 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov. Žalobcovi nič nebránilo, aby svojím správaním počas výkonu trestu odňatia slobody pozitívnymi výsledkami dosahovanými pri plnení programu zaobchádzania, plnením pracovných povinností alebo vykonaním príkladného činu získal niektorú z disciplinárnych odmien, resp. namiesto jej udelenia mu mohol byť disciplinárny trest zahladený. Automaticky by sa tiež žalobcovi disciplinárny trest zahladil, ak by si po dobu dvoch rokov po vykonaní disciplinárneho trestu riadne plnil svoje povinnosti. Tvrdenia žalobcu o možnosti predložiť obrazové alebo zvukové záznamy žalovaným, nie sú pravdivé, nakoľko kamerový systém ústavu vykonával na oddieloch snímanie výlučne priestorov chodieb a nie vnútorných priestorov ciel. V súvislosti so zvukovým záznamom žalovaný uviedol že komunikácia medzi žalobcom a referentom režimu prebiehala priamo na cele a nie prostredníctvom dorozumievacieho zariadenia, ktoré spája celu so stanovišťom referenta režimu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., bez nariadenia pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. a § 214 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, a dospel jednomyselne k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. apríla 2012 podľa § 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podanej žaloby posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietku žalobcu ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie žalobcu o disciplinárnom delikte bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny

výsledok, a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia.

Podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa čl. 8 ods. 2 Dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať, okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinnosti a ochrane zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o VTOS“) počas výkonu trestu je odsúdený povinný podrobiť sa obmedzeniam tých základných práv a slobôd, ktorých výkon by bol v rozpore s účelom výkonu trestu alebo ktoré sa nemôžu vzhľadom na výkon trestu uplatniť. Odsúdený je obmedzený najmä v práve na nedotknuteľnosť osoby a jej súkromia, slobode pohybu a pobytu, zachovaní listového tajomstva a tajomstva dopravovaných správ a iných písomností a v práve slobodnej voľby povolania.

Podľa § 4 ods. 2 zákona o VTOS počas výkonu trestu odsúdený nemá právo na štrajk, slobodne sa zhromažďovať a združovať v spolkoch, spoločnostiach alebo iných združeniach, zakladať odborové organizácie a združovať sa v nich, slobodne si vybrať lekára a zdravotnícke zariadenie. Odsúdený nemôže vo výkone trestu zakladať politické strany, politické hnutia a združovať sa v nich a nemôže vykonávať volené a iné verejné funkcie.

Podľa § 39 zákona o VTOS odsúdený je povinný

- a) plniť povinnosti uložené týmto zákonom a ústavným poriadkom,
- b) plniť pokyny a príkazy príslušníka zboru a zamestnanca zboru, zachovávať zásady slušného správania a vystupovania voči osobám, s ktorými prichádza do styku.

Podľa § 52 ods. 1 zákona o VTOS odsúdený je disciplinárne zodpovedný za disciplinárne previnenie.

Podľa § 52 ods. 2 zákona o VTOS disciplinárnym previnením je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinnosti alebo zákazu podľa tohto zákona, predpisov na jeho vykonanie alebo ústavného poriadku odsúdeným. Disciplinárnym previnením je aj konanie, ktoré má znaky priestupku podľa osobitných predpisov. 33)

Podľa § 100 ods. 1 písm. a) zákona o VTOS v znení účinnom do 31.3.2008 ak tento zákon neustanovuje inak, všeobecný predpis o správnom konaní 66) sa použije pri rozhodovaní o disciplinárnom treste.

Podľa § 32 ods. 1 zák. č. 71/1967 o správnom konaní (Správny poriadok) správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 32 ods. 2 zák. č. 71/1967 o správnom konaní podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Odvolačí súd mal zo zápisnice o ústnom pojednávaní zo dňa 24.7.2007 za preukázané, že žalobca mal možnosť sa k predmetnému skutku vyjadriť a aj sa k nemu vyjadril nasledovaným spôsobom „nesedí čas, pretože holý som bol o 16.00 hod. po ukončení športovej činnosti, ktorú som vykonával vo svojom voľnom čase od 15.00 do 16.00 hod.. Tak to robím po celých 6 rokov a tak to budem robiť i keby som mal byť za to trestaný a holý som bol preto, lebo som išiel

do sprchy vykonať hygienické potreby, nakoľko som bol spotený po športovej činnosti.“

Zo zápisnice o ústnom pojednávaní tiež vyplýva, ako správne tvrdí krajský súd, že žalobcovi bola daná možnosť vyjadriť sa k skutočnostiam kladeným mu za vinu a tiež navrhovať dôkazy. Zo zápisnice tiež vyplýva, že žalobca vo veci neurobil žiadne návrhy a teda neprodukoval žiadne dôkazy. Žalobca zápisnicu odmietol podpísať, pričom dôvod odmietnutia bližšie neuviedol.

Pokiaľ žalobca namietal porušenie čl. 6 Dohovoru, tak správne i podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd dôvodí, že judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva v súvislosti s článkom 6 za „trestné“ považuje len tie správne delikty, ktoré by mali podliehať režimu čl. 6 vzhľadom na prísnosť uloženej sankcie a že charakteristika „trestnosti“ je daná okrem iného i dĺžkou trestu odňatia slobody. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR argumentuje krajský súd súladne i s judikatúrou ESĽP, že sankcia „zákaz sledovať televíziu okrem hlavných spravodajských a vybraných vzdelávacích programov na dobu dva mesiace“ nemôže byť rozhodne naplnením kritéria pre posudzovanie disciplinárneho konania, ktoré by malo byť subsumované pod právnu úpravu čl. 6 Dohovoru. Taktiež správne dôvodí krajský súd, že v prípade *Campbell a Fell c. Spojené kráľovstvo*, bola aplikovateľnosť článku 6 Dohovoru odvodená práve od skutočnosti, že v dôsledku postihu za závažné disciplinárne previnenie (účasť na vzbure), stratili odsúdení možnosť skrátenia trestu odňatia slobody. Teda i podľa názoru odvolacieho súdu nejde vo veci o analogický prípad. Taktiež i rozhodnutia ESĽP, na ktoré žalobca poukazuje, nie je možné aplikovať na daný prípad, lebo nejde o analogické prípady.

Odvolací súd k vyššie uvedenému dodáva, že výklad pojmov *trestné obvinenie* a *občianske právo a záväzok* Európskym súdom pre ľudské práva určuje, či možno aplikovať čl. 6 ods. 1 Dohovoru zakotvujúci právo na spravodlivé súdne konanie. Nie všetky sankcie ESĽP považuje za tak prísne, aby konania v ktorých boli uložené, bolo možné z právneho hľadiska považovať za *trestné*. Tu je dôležitá predovšetkým závažnosť sankcie, pričom ide najmä o vojakov, príslušníkov ozbrojených síl a odsúdených. V danom prípade mal žalobca nesporne možnosť vyjadriť sa pred správnym orgánom I. stupňa a taktiež mal možnosť navrhovať dôkazy, avšak sám toto svoje procesné právo nevyužil. Preto v súčasnosti považuje odvolací súd jeho argumentáciu o tom, že správny orgán porušil svojím konaním jeho procesné práva, za účelovú.

Pokiaľ žalobca namietal porušenie článku 8 Dohovoru, ktorý upravuje právo na rešpektovanie súkromného a rodinného života, tak i v tomto smere sa odvolací súd stotožňuje s krajským súdom, že v danom prípade si musí žalobca uvedomiť tú skutočnosť, že v čase rozhodovania o jeho disciplinárnom previnení sa nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody a z tohto dôvodu nemôže mať právo na bezvýhradné rešpektovanie jeho práva na súkromie. Správne krajský súd poukazuje v tomto smere na ust. § 4 ods. 1 veta prvá ZVTOS, v zmysle ktorého je povinnosťou odsúdeného podrobiť sa obmedzeniam tých základných práv a slobôd, ktorých výkon by bol v rozpore s účelom výkonu trestu alebo ktoré sa nemôžu vzhľadom na výkon trestu uplatniť.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že príslušné zákony nepriznávajú právomoc, aby vykonávateľ verejnej správy ustanovil druh a rozpätie sankcie vlastným vnútorným predpisom. Výnimkou v tomto ohľade je zákon č. 274/2009 Z. z., ktorý všeobecným spôsobom zakotvuje právomoc Slovenskej poľovníckej komory riešiť disciplinárne previnenie držiteľa poľovného lístka podľa disciplinárneho poriadku vydaného komorou a schváleného ministerstvom.

Podľa článku 8 ods. 1 Dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

Podľa článku 8 ods. 2 Dohovoru štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Vzhľadom na citáciu čl. 8 ods. 1, 2 Dohovoru príslušné obmedzenia odsúdeného zakotvené zákonodarcom v § 4 zák. č. 475/2005 Z. z. o VTOS korešpondujú i s Dohovorom.

Je potrebné uviesť, že tvrdenia žalobcu o predtlačí na zápisnici o ústnom pojednávaní zo dňa 24.7.2007 sú síce pravdivé, avšak nemôžu mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia vo veci.

Je totiž potrebné si uvedomiť, že v predmetnom disciplinárnom konaní boli vypočutí správny orgánom prvého stupňa i svedkovia, ktorí zistili príslušné disciplinárne previnenie u žalobcu. Tieto skutočnosti vyplývajú priamo z uvedenej zápisnice a preto námietka, že predmetná zápisnica obsahuje v podstate i predtlač o poučení svedka, nemôže byť dôvodná.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správny orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z citácie ust. § 250i ods. 3 O.s.p. vzhľadom na nepochybne zistený skutkový stav veci, nezistil ani odvolací súd také vady konania pred správny orgánom, na ktoré by musel prihliadať ex offo a ktoré by mali a mohli mať vplyv na zákonnosť vydaných správnych rozhodnutí.

Námietka žalobcu uvedená v odvolaní proti rozsudku krajského súdu, že prvostupňový súd mal prihliadnuť na ust. § 9 správneho poriadku, pretože správny orgán bol voči nemu zaujatý, tak odvolací súd považuje tieto námietky za právne irelevantné a účelového charakteru. Z administratívneho spisu je zrejmé, že zo strany oboch namietaných (podľa žalobcu predpokladaných) príslušníkov zboru išlo o riadnu kontrolu ciel a to v rámci dozoru nad odsúdenými vo výkone trestu odňatia slobody. Z osobnej karty žalobcu vyplýva, že žaloba sa príslušného disciplinárneho previnenia dopustil opakovane, pretože príslušnými kontrolami bolo zistené, že už predtým v dňoch 25.5.2007, 27.5.2007 a 31.5.2007 bol žalobca na svojej cele neustrojený, za čo bol pedagógom ústavu riešený iba upozornením. Teda i žalobca si musí uvedomiť, že vo výkone trestu odňatia slobody je povinný rešpektovať zákon o výkone trestu odňatia slobody a súvisiace predpisy.

Taktiež odvolací súd sa stotožňuje s krajským súdom v tom, že nepredvolaním žalobcu na pojednávanie v konaní podľa V. časti hlavy II. O.s.p. nedošlo a nemohlo dôjsť k porušeniu práv žalobcu. Ako vyplýva zo spisového materiálu predloženého odvolaciemu súdu, žalobca mal ustanoveného zástupcu z radov advokátov, ktorý sa zúčastnil príslušného pojednávania na Krajskom súde v Trnave. Po príslušnej 2 mesačnej lehote na podanie žaloby nie je totiž žalobca oprávnený rozširovať žalobné dôvody. Takýto postup je v správnom súdnictve

neprípustný, ktorá skutočnosť vyplýva i z rozhodovacej praxe súdov v správnom súdnictve (pozri k tomu napr. i publikáciu Správni súdnictví, JUDr. Michal Mazanec, Linde Praha a.s., 1996).

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že správne orgány riadne zistili vo veci skutkový stav veci a vyvodili z neho i správne právne závery. Najvyšší súd preto napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia ust. § 246c ods. 1 O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému správne orgánu náhrada trov v odvolacom konaní nevznikla. Právne zástupcovi žalobcu by ako ustanovenému zástupcovi prislúchala náhrada trov odvolacieho konania za 1 úkon právnej služby + režijný paušál za spísanie odvolania. Právny zástupca si však náhradu trov v odvolacom konaní osobitne neuplatnil a ani nevyčísľil a vzhľadom na túto skutočnosť mu odvolací súd nemohol priznať náhradu trov odvolacieho konania za 1 úkon právnej služby.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 18. apríla 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth